

Ziyankar

– GülsenTunçka · 10 Ağustos 2012

Ziyankar bu hallerin, cehaletine saydım
Fırtınana gark oldum, felekden önce aydım
Say ki; bir rüya gördün, ebedi yetim kaldın
Vefa/sızı öldü say ya da; yad ele saldın
Estirdiğin rüzgarın; dokunur mu sanmıştın
farzet ki dokundurdun, dönecek mi sanmıştın

Gözlerin seranat da, bildiklerimden olma
Kuytu anılardayım, bari sen kurtul; solma
Işığım loş şavk vermez, beklemeni istemem
Kızıl gün batımı kalp, hüznüm bile veremem
Estirdiğin rüzgarın; dokunur mu sanmıştın
Farzet ki dokundurdun, dönecek mi sanmıştın

Yalnızlığın hükmünü, cezayı çeken bilir
Gün/dönümü sitekler, ikiye katlar gelir
Sağ yanım çaresizlik, sol yanım ruhsuz kaldı
Ruh/ani ruh ikizim, beni dertlere saldı
Estirdiğin rüzgarın; dokunur mu sanmıştın
Farzet ki dokundurdun, dönecek mi sanmıştın

Çığırtgan feveranın, farzet ki anlamadım
Hışmına uğrattın da; otağın kalamadım
Anladım ki; okumak, dertlere yetmiyormuş
Tahsille yaraladın, imtihan bitmiyormuş
Estirdiğin rüzgarın; dokunur mu sanmıştın
Farzet ki dokundurdun, dönecek mi sanmıştın

Yaklaşma kıyılarım, artık biten bitmistir
Sende ahde vefa yok, gönlüm sana yitmiştir
Anılarda yaşama, hazan da fena soldun
Ayak sesini sildim, tetikleyen sen oldun

Estirdiğin rüzgarın; dokunur mu sanmıştın
Farzet ki dokundurdu, dönecek mi sanmıştın

Merak etme yıkılmam, ben çınarım sökölmem
Durgun olduđum bakma, beden kalın bükölmem
Yüređim mahzen oldu, kaçtıkcı saklanılan
Ben aşkda avareyim, sevdam yok; aklanılan
Estirdiğin rüzgarın; dokunur mu sanmıştın
Farzet ki dokundurdu, dönecek mi sanmıştın